

Quatre emergències espirituals

Dc, 7/10/2009 per Jordi Llisterri...

[Laeto animo](#)

“Hi ha qüestions preocupants que xoquen frontalment amb el projecte cristià, en relació a les quals el diàleg es fa difícil per no dir quasi impossible. La solució mai serà tancar-se unilateralment en els propis esquemes. **Sempre haurem de cercar un punt de diàleg, un espai en el qual entendre'ns. Aquest és el repte. Fer el possible per a construir ponts de diàleg i entesa, en tot d'aixecar murs d'intolerància, menyspreu o oblit mutu.** Hem d'estudiar ¿com podem fer front a un individualisme desenfrenat que sovint desemboca en la irracionalitat? Un individualisme que ja el veiem traslladat a l'economia, a la cultura, a l'ordre social, etc. provocant la fragmentació del pensament i de la mateixa realitat.”

És una de les cites possibles de la conferència que va pronunciar dimarts el bisbe auxiliar de Barcelona Sebastià Taltavull en l'[acte d'inauguració](#) del curs de la Fundació Joan Maragall. Com tota cita és parcial i no recull el conjunt de la ponència que podeu llegir [aquí](#), ni el contingut de fons del text més ampli que publicarà properament la [Fundació Joan Maragall](#).

Però el més significatiu d'aquesta cita no és tant el que diu, sinó que sigui **una actitud -entre moltes altres- que es desprengui d'una veritable espiritualitat cristiana**. Del conjunt del text, també es desprèn que la voluntat de “construir ponts de diàleg i entesa” **no significar deixar passar bou per bèstia grossa**. Però no deixa de ser una certa prova del nou a la nostra vivència com a cristians la nostra capacitat d'enderrocar “murs d'intolerància”.

També és significatiu que en la primera intervenció pública rellevant a Barcelona del **bisbe Sebastià Taltavull ens deixi aquest regust**. Ens hi sentim còmodes i alhora interrogats.

Un bisbe sol no té respostes per a tot. Però en aquesta ponència també és **interessant com estructura les emergències espirituals del moment**. Pel que afecta més directament a l'Església, les presenta en quatre interrogants molt clars:

“-¿què hi ha en el fons **del cor de l'home i la dona d'avui?**

-¿quina explicació té tanta **proliferació de sectes i demandes d'ajuda espiritual i ofertes esotèriques** (tantes d'elles amb total carta blanca i molts espais a totes les televisions públiques i privades)?

-i, en el nostre cas, ¿com explicar l'augment significatiu de **la religiositat popular i la demanda de sagraments** independentment de tota pràctica religiosa i sacramental habitual?

-¿com assegurar **una base cultural religiosa consistent i seriosa** perquè no fallin els fonaments racionals de l'existència cristiana i no guanyi el rebuig i la ignorància?”

Algunes pistes les trobareu en la ponència. Com a lectura d'emergència, aprofito **algunes cites més caçades al vol** durant la lectura.

“Estem davant la revelació del Déu que estima, que diu que hi ha esperances per al futur, que fa realitat un dolç somni. Tota persona religiosa, quan busca sincerament Déu, arriba a viure d'aquesta confiança. ¿Ho és, per tant, l'espiritualitat, el camí interior per al cristià?”

“Estem, davant d'unes «claus» importants per a l'espiritualitat cristiana. En un moment en el qual se'ns demana d'una forma implícita o fins i tot de manera pública, quasi desafiant, sobre les raons de la nostra esperança i també en un moment en el qual nosaltres mateixos hem de vetllar perquè els fonaments de l'opció caritativa i social siguin ben sòlids, potser farà falta que ho treballem amb intensitat i sigui l'espiritualitat la font d'on brolla el compromís cristià enmig de la vida quotidiana i actuació pastoral.”

“L'espiritualitat, si l'entendem com a vida sota l'acció de l'Esperit, i la volem entendre com a camí interior per al cristià, implica exercici personal, voluntat de creixement, actitud bàsica, expressió de la sinceritat de la persona que ha integrat el valor religiós i cristià en la seva vida. L'espiritualitat és, per tant, referència a Déu, acceptació de la seva persona com a do, esforç quotidià de descoberta a través de la Paraula de Déu, la pregària i la vida. Jesús ha promès l'Esperit Sant i diu que serà l'Esperit el qui ens ho farà recordar tot i entendre-ho.”

“Després del Concili estem assistint a un fenomen que necessita interpretació: molts laics estan centrats en un compromís eclesial ad intra, mentre encara s'estan buscant laics capaços de ser testimonis de Crist ad extra, enmig del món. Benet XVI, ha insistit molt en la necessitat d'una nova generació de laics cristians compromesos amb el món del treball, l'economia i la política, precisament allà on en aquests moments es viu una forta crisi hi ha més persones que són ferides en la seva dignitat humana i drets més fonamentals.”

“Compartim amb molts homes i dones la mateixa recerca. Hi ha una aspiració que ens és comuna a tots els éssers humans i és la pretensió de trobar el sentit de la vida, allò que realment aquí i en el més enllà ens pot omplir de felicitat i de plenitud. En aquesta recerca, en la majoria dels casos, ben sincera, tanmateix no sempre són clars els camins i sovint es confonen mitjans i fins o no s'arriba a distingir entre el camí que porta al terme esperat. Per tractar-se d'un esforç d'entrar dins un mateix, descobrir el propi interior i veure el que hi ha i el que en ell s'hi realitza, cal una clarificació d'actituds i sobretot de mitjans per arribar-hi. Hi tenen un paper important els sentiments i les emocions i és particularment rellevant com són precisament les emocions les qui influeixen de forma prioritària en les decisions, moltes vegades buidant totalment la vida dels sentiments que la mantenen.”

“Existeix, d'altra part, una espiritualitat que es desenvolupa fora de les Esglésies i fins i tot fora dels quadres religiosos institucionals. En la nostra reflexió, cal posar-hi atenció perquè es tracta d'un moviment de cada vegada més nombrós que afecta a homes i dones que reivindiquen una «espiritualitat» que dinamitzi interiorment la seva existència, tant si son creients com no. Es tractaria d'una espiritualitat autònoma, profana, totalment secular, espontània, una espècie d'aventura en terra desconeguda, on no hi ha cap camí assenyalat. És un exponent, no hi ha dubte, de la ruptura cultural que existeix entre l'Església i la Modernitat i que afecta a no pocs dels nostres contemporanis en la seva recerca espiritual. Un gran nombre dels qui avui intenten una conquesta personal de sentit ho fan sense experiència inicial, lluny de tota herència religiosa, sense referents culturals fiables ni criteris de discerniment. El zapping religiós del que parlen els sociòlegs de la religió és en bona part una de les conseqüències d'aquest fet, fora totalment del discurs oficial sobre Déu en qualsevol institució. Així, molts s'embarquen en un camí solitari cap a la recerca del que anomenen «l'Absolut».”

“En el cor de l'ateisme manifest o de la indiferència aparent, potser hi cova un foc que pot aparèixer de forma imprevisible. N'hi ha qui donen fe de que la relació amb Déu és possible fins i tot fora de tota institució. Aquest serà i és ja de fet un gran repte per a l'Església que, en molts indrets, veu com n'hi ha qui s'estableixen pel seu compte i diuen que és possible una espiritualitat des de l'Evangelí i que no els portarà a l'Església. Altres es faran el mateix plantejament des de la solidaritat amb els pobres, acció que suposarà un estil de vida diferent i opcions ben radicals... Ens haurem de demanar amb humilitat, però amb convicció: ¿quina espiritualitat vivim i estem promovent en les nostres comunitats cristianes per a conèixer bé la qualitat de l'oferta per la qual la gent -tota la gent que ens veu i ens tracta- se sent atreta? Ja ho diem aquí, hi ha una primera condició relacional, de diàleg, en definitiva d'encarnació en la nostra cultura, la real, la que és (no la que podem imaginar o podríem desitjar).”

“Espiritualitat de comunió significa per damunt de tot una mirada del cor sobretot vers el misteri de la Trinitat que ens habita i la llum de la qual ha de ser reconeguda també en el rostre dels germans que estan al nostre costat.

Espiritualitat de comunió significa, a més, capacitat de sentir el germà de fe en la unitat profunda del Cos místic, i, per tant, com «un que em pertany», per saber compartir les seves joies i els seus sofriments, per intuir els seus desigs i atendre les seves necessitats, per oferir-li una veritable i profunda amistat.

Espiritualitat de comunió és també capacitat de veure primordialment allò de positiu que hi ha en l'altre, per acollir-lo i valorar-lo com a regal de Déu: «do per a mi», a més de ser un do per al germà que l'ha rebut directament.

Espiritualitat de comunió és saber «donar espai» al germà, portant «les càrregues els uns dels altres» (Ga 6,2), i refusant les temptacions egoistes que contínuament ens assetgen i generen competitivitat, ganes de fer carrera, desconfiança i enveges.”

